

Herdabrev för fastetiden 2025

Kära systrar och bröder i Stockholms katolska stift!

”Döden är uppslukad och segern är vunnen” (1 Kor 15:54). Genom att uppstå ur graven för vår skull har Jesus segrat. Uppståndelsens budskap är klart och tydligt. Bara i den uppståndne Herren finner människan det som hon innerst inne längtar efter. Samtidigt är påskbudskapet så överväldigande, att somliga har svårt att ta till sig det. Lidande, krig, förtryck och allt annat fruktansvärt möter oss ständigt och kan göra det svårt för vissa att lita på påskens budskap. Därför är faste- och passionstiden en viktig förberedelse och vägsträcka för att nå fram till påsk och uppståndelse. Vi får tid att begrunda hur Gud tar upp kampen mot livets baksida och våra egna skuggsidor. Genom att ta på sig korsets fasor visar Jesus oss hur långt Gud går i sin solidaritet med den lidande mänskligheten. Bara genom att dela vårt mörker, vår kamp och utsatthet kan Gud övertyga oss om sin gränslösa kärlek och sitt medlidande med alla de lidande människor som befolkar vår jord. Det är dem han vill leda fram till påskdagsmorgonen och uppståndelsen.

Om vi troget tar på oss fastetidens mödor och lösgör oss från vår bundenhet vid det materiella och från vår längtan efter nöjen och njutningar, kan vi leva oss in i Jesu korsväg. Genom att tjäna de behövande och nödlidande kan vi växa in i en allt djupare gemenskap med Jesus som kom för att tjäna och inte för att bli betjänad. Vi inbjuds att alltid leva i en allt djupare kärleksrelation med Jesus. Vårt hjärta kan bli alltmer likt hans heliga hjärta, som genomborrats på korset av kärlek till oss svaga syndare. Han vill förvandla oss, självupptagna individualister, till goda och generösa medmänniskor. Är det verkligen möjligt? Ser vi in i vårt eget hjärta kan det se lite mörkt och hopplöst ut. Men ser vi på Jesus och de heliga, förstår vi att det alltid finns hopp. ”En god människa bär fram det som är gott ur sitt hjärtas goda förråd” (Luk 6:45).

Hur kan vi få ett sådant hjärta med ett gott förråd? Fastetiden vill just hjälpa oss på vägen. Jesus vill lära oss att troget efterfölja honom. Han vill leda oss genom livet, prägla vårt tankesätt, hur vi reagerar och vad vi gör. Han vill befria oss från syndens förblindelse. ”Kan väl en blind leda en blind? (Luk 6:39), frågar Jesus. Vi måste välja rätt väg, välja bort blinda ledare och falska ideologier. Vi får Andens hjälp att bli fasta i tro, hopp och kärlek. ”Stå därför fasta och orubbliga... och ge ut er helt i arbetet för Herren” (1 Kor 15:58). Vi lyssnar på Jesu ord i evangeliet. Vi tar emot honom i hela hans verklighet i bikten och eukaristin. Vi tjänar honom genom allt vad vi tänker och gör. Vi blir kvar i honom, vad som än händer och hur vi än känner - eller inte - känner det. Han får lysa upp oss med sitt glädjebudskap, så att vårt goda förråd fylls på mer och mer. Sedan får vi ösa ur vårt goda förråd och dela med oss till alla som Herren sänder i vår väg.

Fasta och försakelse, allmosor och barmhärtighetsverk blir viktigare än shopping och dataspel. Vi gör oss av med alla onödiga tidsfördriv och förströelser som vår samtid är specialist på att erbjuda oss och som hindrar oss att öppna oss för Guds närvaro i det vanliga livet. Med Guds nåd kan vi klippa av alla bindningar till syndiga och själviska behov. Mobil och smartphone kan vi byta ut mot bibel och bönbok. Sociala medier som tidigare förslavat oss kan släppa sitt strupgrepp på oss och vi kan inse att de ofta är mer antisociala och kan göra oss grälsjuka och fördomsfulla. Redan Syrak tycks ha anat något av detta: ”Människans uselhet märks när hon diskuterar...människan sätts på prov genom diskussion” (Syr 27:4-5). Den diskussion som gick ut på att nervärdera de andra och deras uppfattningar blir i stället till dialog och öppenhet för Anden som vill leda oss alla in i hela sanningen. Sanningen har större möjlighet att nå fram när den förmedlas på ett eftertänksamt och kärleksfullt sätt. Vi får först ta bort bjälken i vårt eget öga för att kunna hjälpa vår broder att bli av med flisan i hans öga.

När fastetiden väl har fört oss allt djupare in i mötet och efterföljelsen av den lidande och korsfäste Herren, leds vi nästan av sig självt fram till den tomma graven. Vi har tömms på allt onödigt material. Uppståndelsens seger kan tas emot i ett öppet och mottagligt hjärta. Utan att vi riktigt märker hur stort och omvälvande det är tar vi emot Jesus som nu har förhärligats och uppstått. I stillhet och tillbedjan kan vi falla ner inför den Uppståndne. Vi behöver påsktidens femtio dagar för att tränga in i påskmysteriet och förvandlas av det. Fastetidens fyrtio dagar har förberett oss och befriat oss från allt som hindrat oss att leva i djup förening med Jesus Kristus. Genom att dela hans mödor och lidanden har vi vuxit in i en ständig gemenskap med honom. Ju mer vi har blivit hemmastadda i denna gemenskap desto mer kan vi sedan öppna oss för uppståndelsens seger. Vi får leva av hela Kristus-mysteriet tillsammans med hela kyrkan. Kors och uppståndelse blir en enda Kristus-verklighet som sätter sin prägel på allt i vårt liv. Det goda förrådet i vårt hjärta blir överfullt. Vi kan dela med oss av allt detta till alla dem som lider och prävas, hungrar och törstar och trevar sig fram i mörker och ovisshet. Jesus har lidit, dött och uppstått för dem, men någon måste kunna upplysa dem om detta. Vem skulle det vara om inte vi! Under detta jubelår inbjuds vi att bli ”hoppets pilgrimer” just för att sprida uppståndelsens budskap till dem som mest behöver det. Som katoliker i Sverige har vi alla denna kallelse till evangelisation, var och en på sitt sätt. Det är en stor glädje när vi upptäcker vår egen personliga kallelse och möjlighet att sprida påskens budskap. Vi kan bara tacka Gud för att han visar oss detta förtroende.

Med min välsignelse och förbön,

+Anders Arborelius ocd

Stockholm den 25 januari 2025, Sankt Paulus' omvändelse